

конз-а да довърши тѣзи слава, кой-то са обръща кзъмъ народз-а и изреква: „и до вѣка.“

Владика-та, като земе двѣ свеци докачава са съ тѣхъ накръстъ до евангеліе-то, кое-то е на светѣ трапезѣ, и кое-то е изворъ на светлина-та, па тогава излѣзва въ народз-а, въ единъ рѣкъ държи свѣтилникз-а съ двѣ свеци а въ другъ кръстз-а, благословава накръстъ отъ амвонз-а сичкѣ-тѣ църквѣ съ тѣхъ, и дѣма тѣзи високи дѣмы: „погледни отъ небе-то боже и виждь и обиколи и утвърди това лозіе, кое-то е насадила твоа-та дѣсница,“ а църква-та въ това благословаваніе види не само двѣ свѣтлости, кои-то знаменуватъ двѣ-тѣ естества Христовы, ами и онѣзи добринѣ, за кои-то е Христосъ станалъ человекъ, сирѣчь кръстз-а. А като са върне владика-та въ олтарз-а, тогава земва свѣтилника съ тры-тѣ свеци, и отъ това скето мѣсто благословава юще еднаждъ съ троакѣ-тѣ свѣтлость на божество-то, кое-то живѣе въ непристъпнѣ свѣтлость.

Подиръ това четятъ са посланіа-та апостолски, а владика-та сѣди на горньо-то мѣсто, като наследникъ апостолскій, а около него стоѣтъ свещеницы-тѣ като негови другари въ служеѣ-тѣ. Но преди това снемва омосфорз-а отъ себе-си, за да бы тойзи знакъ, кой-то е въ нѣщо Христовъ вървѣлъ съ евангеліе-то спасителеко, кога са то понесе да са чете; и за да бы са сравнилъ въ това време съ смиренность-тѣ съ други-тѣ ученицы на божіе-то слово. — Догдѣ трае трогѣба-та